

היא סימבולה לתעורה. רצחתי את בני' ובזאת שמה קץ ליסורי הכעס - אימוריה עלה רחוקים אסוס

זה לא רצח - זאת אהבה!

היא סימבולה לתעורה. רצחתי את בני' ובזאת שמה קץ ליסורי הכעס - אימוריה עלה רחוקים אסוס

האב השבור

האב השבור

המפגה, רני האם הואשמה ברצח, שעונשו הוא מאסרי-עולם חובה. רק בלחץ דעת-הקהל שונה סעיף-האישום והועמד על הריגה. מאז נהגו גמישות.

פרשת כפרי המיקרה הראשון שנדון בבית-המשפט בישראל

היה המיקרה של גיזלה כפרי, אשר הרגה את בנה

הרופאים אמרו לאם כי לא ניתן להציל את חייו. כדי למנוע מילריו ואשתו סבל, לקחו אותו הוריו לביתם. מכתי-החולים, וטיפלו בו בבית. מצבו החמיר עד כדי כך, שחלק מגופו שותק כליל, הוא סבל כאב-יתרונות ולא יכול לישון עוד בשכיבה - הוא ישן בישיבה. ברגעים של בהירות התחנן הבן אל אמו שתגאל אותו מיסוריו חסרי-התכלית.

עם שחר, כאשר נעורה האם משת-לילה טרופה, כשהיא עריין מטושטשת מכוררי-שינה, נטלה את האקדח בידה, נכנסה לחדרו של בנה הישן, הצמידה את האקדח לראשו וירתה.

(המשך בעמוד 58)

רנינה, האם, היתה בטוחה כי חיירקיה-המתלה הוחררו לילדה בנשיקת-אהב, שהביא אותם מפילגשו. היחסים בבית הורעו ובגני-הזוג התי גרשו. אך למרות שהאב המשיך להתי רועע עם נשים אחרות, היה מקפיד לבוא לעיתים קרובות הביתה. פעמים רבות היה ישן שם, אוכל ומתייחס לבית כאל ביתו.

בתחילת 1970 ניחתו על רנינה שתי מכות אנושות. נתברר לה כי לא תוכל עוד לחפות על המום של בתה, ותיאלץ למסור אותה לבית-ספר מיוחד לחרשים, בכך ראתה פרידה מבתה, וחששה כי לא תוכל לגונן עליה יותר מפני קשיי-החיים.

המכה השנייה באה מידי בעלה. הוא הסביר לה כי פילגשו, צרתה, נכנסה להריון, וכי הוא הכטיח להתחתן איתה. הוא מסר לה את מועד החתונה. עולמה של רנינה חרב עליה. היא הסיקה כי הגיעה לסוף הדרך ואין לה כל מוצא. היא שוחחה עם קרובים וידידים, והבירה להם את כוונתה. אולם בניתיים לא עשתה דבר. היא כתבה מיכתב למישטרת רחובות ושמרה אותו בביתה.

למרות הכל, קיוותה עד הרגע האחרון כי בעלה יתחרט, ולא ישא אשה אחרת.

יום לפני מועד הנישואין קנתה רנינה צינור גומי לגאו, קיבלה מירשם לכוררי-שינה מרופאה, ושלחה את המיכתבים שכתבה. היא ידעה כי ביום-החתונה יבוא הבעל בשעת-ערב להפדר ממנה, ולכן כיוונה את ההתאכרות לשעת אחר-הצהריים. היא והילדה נטלו את הגלולות ושכבו ליר צינור-הגאו הפתוח.

אולם האב הקדים לבוא. הוא הצליח להציל רק את חייה של רנינה. הילדה מתה.

הסניגור, אליעזר מלחי, טען כי מצבה הנפשי של רנינה גרם לה לראות את איבוד-הרעת המשותף כמוצא היחיד. וכי את עצמה ואת בתה ראתה כגוף אחד כחייה ומותו.

"מבחינה אנושית ריגשית, ניתן לגלות הרבה הבנה לנאשמת", אמר השופט משה בייסקי. "היא נמצאת בדיכאון עמוק וזקוקה לטיפול רפואי, ויש חשש שתנסה שנית להתאבד". הוא המשיך ואמר: "אוכל רק להביע את קורת-דחוי משיקולה של הפירקליטות, אשר מצאה לנכון לתקן את כתב-האישום מרצח להריגה".

רנינה אלמוני הורשעה בהריגה ונידונה לשנת מאסר כפועל.

יהודית רחמני*

נה של יהודית, קצידקע בן 37, עבר ניתוח בגלל מחלה ממארת.

* פסקים מחוזיים תשל"ו (2) עמ' 234.

ת"מ ת"א 555/75.

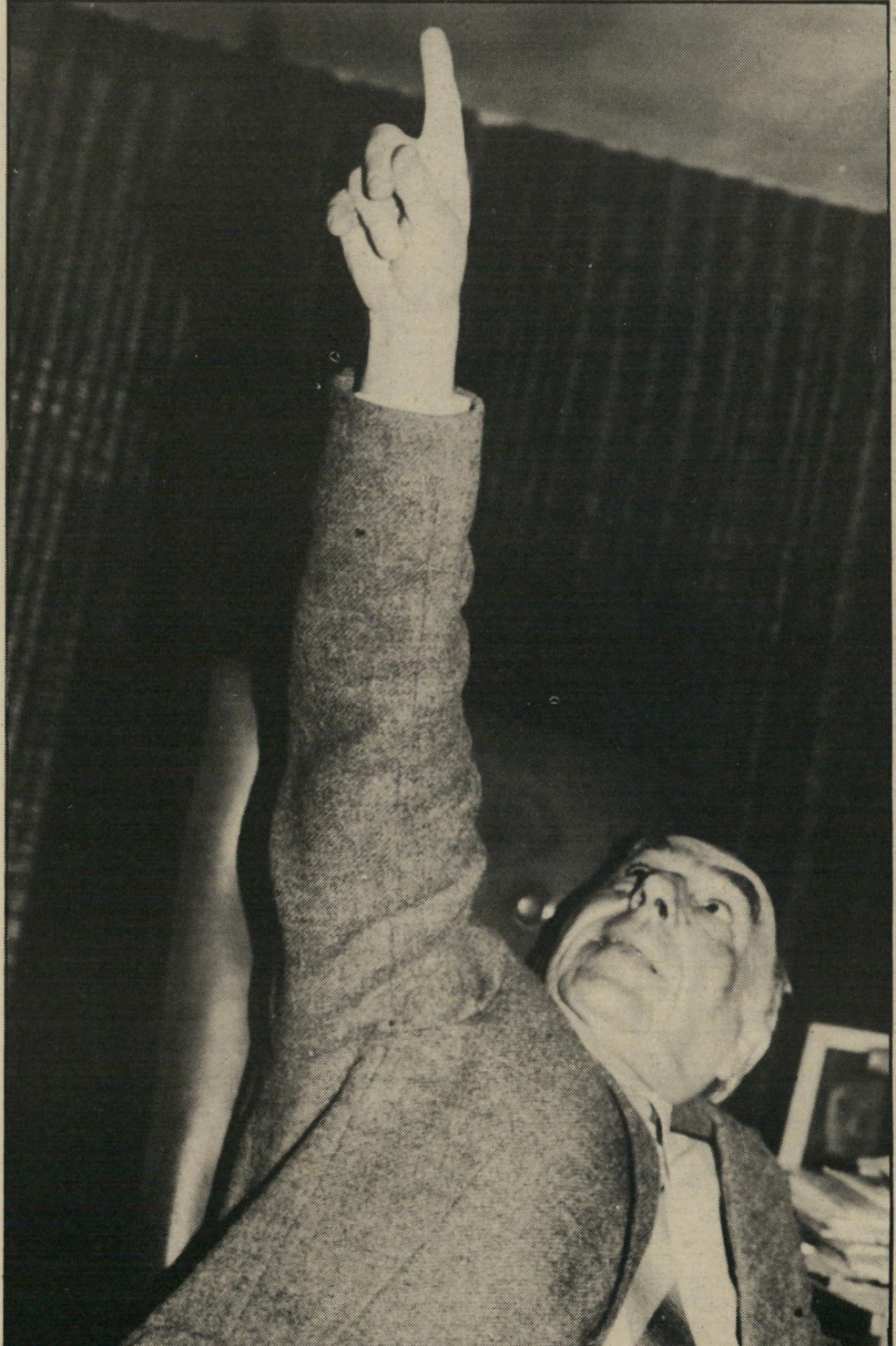
היא המיסה את גלולות-השינה כריסה המתוקה של הילד, ברקה אם המים אינם חמים מדי, והשכיבה את בנה באמבטיה החמימה, את גופתו המתה עטפה במגבת, והניחה אותה במיטה. לשוטרים שחקרו אותה אמרה: "אני בעצמי גזרתי את גוריהרין שלי יותר לא יכול לקרות לי דבר. כל חי אראה אותו. את רני שלי, עיוור, מת, רטוב. הבן הזהוב שלי. היתי מוכרחה לעשות את זה. אהבתי אותו יותר מדי. צדקתי, גם עכשיו אני חושבת כך".

גיזלה נאשמה ברצח ככוונה תחילה. סניגורה פנה ליועץ המישפט בבקשה לעכב את האליכים, בגלל חוסר עניין לציבו בתביעה זו. הוא הועיק את העיתונות ופנה לדעת-הקהל. מאבק לשינוי החוק בישראל הצליח בסופו של דבר רק להמיר את סעיף-העבידה של גיזלה להריגה. היא נידונה לכמה חורשי-מאסר, אולם החוק לא שונה עד היום.

רינה אלמוני*

ק המיקרה העיוור גרם לכך שבעלה לשעבר של רינה הקדים

* פרקים מחוזיים ע"ב עמ' 238, פ"ח ת"א 975/70.

המת-חסד. אם אדם החליט - הוא יבצע. למרות שבמיקרה שבו קבע כך לא היה ברור כי הניסיון לרצח נעשה מתוך רחמים לילד המפגה, הקלו השופטים בעונשו, וגזרו עליו שתי שנות-מאסר.

מעבר לחוק" השופט חיים כהן, ש" כתב את מסקיהדין היחיד שניתן על רצח מתוך רחמים בבית-המשפט העליון, קבע כי להרתעה אין מקום במיקרים של

האב השבור

המפגה

המפגה, רני האם הואשמה ברצח, שעונשו הוא מאסרי-עולם חובה. רק בלחץ דעת-הקהל שונה סעיף-האישום והועמד על הריגה. מאז נהגו גמישות.

המפגה, רני האם הואשמה ברצח, שעונשו הוא מאסרי-עולם חובה. רק בלחץ דעת-הקהל שונה סעיף-האישום והועמד על הריגה. מאז נהגו גמישות.

הרופא ד"ר כריסטיאן באר

דע, מביא בספרו סיפור על המתת חסד שלא בוצעה ברנע האחרון.

במיקרה זה השתכנעה התביעה מייד בתחילה, שלא להגיש כתב-אישום על רצח. המניע והנסיבות כאן היו המיקרה הקלאסי של איתגסיה (המתת-חסד), ויהודית נאשמה בהריגה. כתב-האישום נוסח על-ידי הפרקליטה שרה סירוטה, במילים שתיארו באופן דרמאטי ומלא רחמים את מעשי הנאשמת.

גם לינו של בית-המשפט היה איתה מלכתחילה. אולם, כדי שלא ליצור תקדים מסוכן, כתבו השופטים כמפורש: "היא האשמה בסעיף 212 (המשך בעמוד 61)